

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
<http://www.eltemps.net>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Redacció de València: Núria Cadenas, Miquel Calvet,
Juli Capilla (*Coordinació i llibres*), Víctor Maceda,
Rosanna Melià, Joan M. Oleaque i Xelo Tortosa
(*Secretària de redacció*).

Redacció de Barcelona: Bàrbara Amorós, Lluís
Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Alex Milian, Enric
Rimbau i Gemma Morales (*Secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*Correcció
lingüística*), Miquel Benítez (*Escàner i imatge*),
Vanessa Prieto (*Maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Cañis, Albert
Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià
Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer,
Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere
Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch,
Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pere Codonyan (Catalunya Nord),
Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Marquès (Menorca),
Anna Sàez (Lleida), Àlvar Valls (Andorra), Guillem
Xacon (Franja de Ponent).

Col·laboradors: Gemma Aguilera, Antoni Albalat,
Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa
Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas,
Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran
Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera,
Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines,
Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi
Finestres, Manuel Garcia, Josep Gifreu, Xavier
Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite Insa, Gani
Jakupi, Salah Jamal, Miquel À. Limón, Jordi Llavina,
Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Josep-Vicent
Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume Masdéu,
Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Gustau
Munoz, Joan Nebot, Ricard Peris, Carles Pont, Joan
Roura, Xavier Rubert de Ventós, Ferran Sáez Mateu,
Eduard Sanjuán, Jordi Sebastià, Màrius Serra, Rosa
Solbes, Marc Soler, Antoni Strubell, Jordi Tejel,
Josep-Maria Terricabras, Felip Tobar, Alícia Toledo,
Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricardo Trigo,
Manuel Valencia, Sergi Verger, Vicenç Villatoro,
Jordi Zamora.

Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina
Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosa, Glòria Matamala, Jordi
Play, Marc Vila.

Disseny: Enric Satué.

Arxiu: Jesús Prats (*Fotografia*), Rosa Serrano
(*Documentació*).

Publicitat i promoció: Salva Martínez i Pepa
Aïds (València). Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido,
Pere Ribalta i Cristina Torras (Barcelona). Tel.: 932
384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

*Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap
mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica,
de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.*

Dimarts 29 d'abril es van reunir a Brussel·les les màximes autoritats de França, Alemanya, Bèlgica i Luxemburg per posar les bases de la defensa europea autònoma, en una nova evidència de la divisió que hi ha avui a Europa en un dels moments més crucials de la seua història. Hi van acudir els motors tradicionals de la Unió Europea: el president francès, Jacques Chirac, i el canceller alemany, Gerhard Schröder; a més del primer ministre belga, Guy Verhofstadt, i del luxemburguès, Jean-Claude Juncker, que van signar un document que pretén reforçar la identitat europea de defensa amb la Unió Europea de Seguretat i Defensa (UESD). Els punts bàsics d'aquesta són la creació d'un acord europeu que permeti fer accions militars fora del marc de l'OTAN i Washington, reforçar la brigada actual francoalemanya per a missions de reacció ràpida, crear un quarter general a Tervuren, als afores de Brussel·les, crear una agència d'armament europea i incrementar els pressupostos en aquest àmbit, a més d'incloure en la futura Constitució europea les cooperacions reforçades en matèria de defensa, entre altres.

Més enllà de la voluntat política real de Chirac o Schröder de tirar endavant aquest espai militar comú o avançar-se a un gest dels EUA per redimensionar a la baixa l'OTAN, la trobada a Brussel·les és, com a mínim i potser també com a màxim, un gest clar d'afirmació europea en un moment en què encara cuegen les conseqüències de la guerra a l'Iraq. D'una banda, l'eix Washington-Londres-Madrid ha dinamitat la política exterior de la Unió, com també ho han fet la majoria de països candidats a entrar a la UE a partir del 2004, amb la seua visió atlantista i el menyspreu per contribuir a un projecte europeu comú més enllà del marc econòmic. L'aposta de la UESD, però, és arriscada, ja que d'entrada no ha comptat amb el país amb més potencial militar de tot Europa, la Gran Bretanya; a més, lògicament planteja un augment dels pressupostos de defensa, cosa que dels quatre signants només França s'ha atrevit darrerament a formalitzar, mentre que els altres estats fa temps que retallen despeses dels seus exèrcits. Siga com siga, el substrat de tot això és que lluny de curar-se la gran rasa europea, avui som bàsicament davant un nou episodi de la divisió de la Unió, provocat directament per la manca de projecte europeu de Blair i d'Aznar i en menor mesura de Berlusconi. I encara que la trobada de Brussel·les manque de fets per tirar endavant amb credibilitat i que no s'haja preocupat d'assolir un consens més ampli (que de segur que era factible almenys amb els sis de la primera pedra europea), el cas és que planteja una línia de treball que ja està prevista en el cor de la construcció de la Unió Europea, recordant fins i tot el vincle transatlàntic. En aquest sentit l'actitud del Govern espanyol de José María Aznar, el més bel·ligerant dels atlantistes, ens duu directament al fracàs, no sols perquè talla els ponts que ens uneixen amb el motor d'Europa, sinó perquè la seua actitud, gens conciliadora, trenca amb els esforços fets fins ara per trobar un marc supraestatal que es veu amb esperança des de molts llocs. I el més greu no és que el seu projecte siga contradictori amb la UE, sinó que simplement no té projecte per a la Unió.

Als nostres lectors

Tot sembla indicar que el PP deixarà de ser la tercera força a Catalunya. La pèssima gestió del PP central ha acabat esquitxant, una vegada més, les magres aspiracions electorals dels seus correligionaris catalans. Al desastre del Prestige i l'impopular suport a la guerra de l'Iraq, que s'ha entestat a mantenir el president espanyol, José María Aznar, cal afegir-hi la "imposició" des de Madrid d'un candidat més aviat gris, com és Josep Piqué. El problema de la manca d'una línia pròpia i coherent per part del PP de Catalunya, i la consegüent dificultat a connectar amb l'electorat, no és nou, i els intents per "desespanyolitzar-se" han obeït sempre a una maniobra de maquillatge més que no pas a l'acostament efectiu cap al catalanisme polític. El tema de portada d'aquesta setmana analitza la història de la drete espanyola a Catalunya durant les tres darreres dècades.

Juli Capilla, coordinador